

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

146. An de Missa sit argumentandum, ac de Horarum Canoniarum
recitatione? Ex part. 11. tr. 1. & Misc. res. 10. p. 85.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76405)

RESOL. CXLVI.

An de Missa sit argumentandum, ac de Horarum canonicarum recitatione? Ex part. 11. tract. 1. & Misc. 1. Resol. 10.

§. 1. CAsus non inuenitur apud plurimos, & de illo sic affatur Caramuel in Theol. fundamentali fundam. 43. §. 46. n. 1125. Consequentia doctrinae postulare videtur, vt ex officio diuino ad Missae lectionem veniamus.

2. Inquiro igitur, An de celebratione sacri, sicut de lectione horarum erit philosophandum?

3. Vt melius intelligas dubium, adnotato, multa probabiliter de Officio diuino teneri, quae debent ad Missam extendi.

4. Primum enim potest aliquis satisfaciendi Officio diuino quacumque hora teneri.

5. Secundum potest illud iterum iterumq; recitare.

6. Tertium potest quis matutinas (aut alias horas) subiudicare? Itaut post mediam primi nocturni partem negotiis aliis satisfaciatur, & tandem reliquos psalmos legat.

7. Quarto potest ordinem psalmodum & lectionum inuicere; in quibus omnibus, aut nullum aut veniale committitur, si haec omnia fiant sine rationabili causa. Hinc veniens ad Missam.

8. Quarto primum. An possit aliquis Missam dicere quacumque hora? hoc est an possit illam quis legere ante auroram, aut post meridiem? Et si non possit, cur non possit dicatur? si ad praecipuum recurritur non videtur sufficere; Nam Diana docet part. 7. tr. 11. resol. 12. dari praecipuum indicens officij Canonici partes talibus horis dici, & tamen affirmat eum, qui non seruat has horas, peccare tantummodo venialiter. Ergo si consequentiam teneas, debebis dicere, eum qui vespere celebraret, peccare venialiter, aut disparitatem ob oculos ponere.

9. Quarto secundum, cur non possis bis, aut ter eadem die celebrare: si ob reuerentiam mysterij te non posse illud dicas; quid si celebrando pluries maiorem reuerentiam haberes? Cur non poteris etiam eadem die pluries communicare? Quis finis ab Ecclesia intenditur, quo non deficiat interdum in communi, & frequentissime in aliquo particulari? an saltem in tali casu possit aliquis sequi probabilem illam sententiam, quae docet cessare legis obligationem in particulari, eum cessat totus legis finis in eodem particulari?

10. Quarto tertium; An qui celebrat, possit legere vsque ad Canonem & postea denudare se, & ite ad sua negotia, & post aliquas horas reuertii, & Missam absolueret?

11. Quarto quartum: An possit quis in Missa ordinem orationum inuicere sine mortali, Missamque Epistola, & Euangelio claudere?

12. Quarto quintum: An sit probabilis illa sententia, quae docet, posse horas Canonicas lingua quacumque recitari, & si probabilis sit. An idem de Missa dici debeat? Et si hoc non, in quo consistat decisionis disparitas? Hucusque Caramuel.

13. Sed ego prorsus puto non esse philosophandum de Missa ac de horis Canonicis, nam alioquin posset quis dicere, horae Canonicae possunt dici in latinis, ergo licitum erit in latinis celebrare Missam, quis bene potus, & cibus onustus potest dicere horas Canonicas, ergo & sic etiam poterit celebrare Missam.

14. Licitum est persolvere horas Canonicas sedendo, & cooperto capite, ergo licitum erit eodem modo Missam dicere. Licitum est persolvere officium verbi gratia in vltima hora ante mediam noctem, & postea transacta media nocte statim dicere Matutinum,

Quae nunc inuenitur in tom. 3. tr. 6. Ref. 72. & in aliis eius primae not.

Sup hoc pro Missa infra in §. vlt. huius Ref. & in alio vers. eius not.

at Missa est in super sacrificium, hoc est actus Religionis excellentissimus, quo profitemur Deum summè venerari, vt supra suo loco notauimus. Videtur autem mihi grauis esse irreuerentia, quod quis dum proficitur Deum summè per suam actionem venerari, cum illo irreuerenter per voluntariam distractionem se gerat, & in tanto ministerio, de quo tremunt Angelorum Ordines, omnia alia cogitare velit, quam mente attendere ad quod operatur. Adde & morale periculum aliquid graue omittendi, vel non tite operandi, &c. non audeo dicere eum peccare mortaliter, secus autem si voluntariè Canonem recitaret.

2. At ego his diebus interrogatus de hoc casu à quodam Religioso, negatiuè respondi, & nunc inuenio nostram sententiam docere sapientissimum, & amicissimum Patrem Franciscum Bardi in suis eruditis questionibus moralibus nouissimè editis ad communem utilitatem totius Reipublicae litterariae; sic itaque asserit lib. 8. g. 6. n. 8. Quae dicta sunt de attentione debita in recitandis horis, intelligi etiam debent in recitandis aliis precibus, in audiendo sacro, & in ipso conficiendo, quamvis quidam recentior discrimen agnoscat, dicatque grauius peccare Sacerdotem, si tempore notabili partem canonis voluntariè distractus recitet, discrimen autem ex nullo alio capite colligit, nisi ex eo quod reliquae orationes sunt merè allocutiones ad Deum, Missa verò est sacrificium, quo Deum ipsum veneramus, proinde grauis videtur irreuerentia, quod quando quis proficitur per suam actionem Deum colere, irreuerenter se gerat.

3. Contra hunc recentiore vrgeri poterit, nati vtroque modo Deus colitur, nempe & orationibus, & sacrificio; proinde in vtroque irreuerentia debet existimari grauis, vel leuis, & ad summum, quamuis demus distractionem voluntariam in actione sacrificij esse maiorem, posset quis dicere esse maiorem in tra latitudinem peccati venialis, & superesset ipsi recentiori ostendendum, maioritatem hanc pertinere ad culpam lethalem, quod tamen non probat neque ratione, neque auctoritate, nam legi neminem, qui tale ponat discrimen; Authores enim qui dicunt esse grauem culpam se distrare voluntariè in recitandis horis Canonicis, hoc ipsum sustinent de auditione & celebratione, quando saltem est de praecipuo; addo etiam, quod in Canone preces etiam continentur; proinde discrimen quod recentior ille putat interuenire, est omnino rejiciendum.

4. Sed si hic obiter quaeras, potest ne Sacerdos Religiosus extra Conuentum Missas dicere, quas tenetur soluere ipsemet Conuentus, & postea in ipso Conuentu refarcire? Respondet Villalob. non posse absque licentia Praelati, & notitia, quia iudicat hoc assimilari Missis dictis pro futuris intentionibus; sed meo iudicio videtur absolute hoc negari non posse, quia si licet secundum praedictum patrem Missas soluere pro aliquo illo ignorante, ad quas tenetur soluendas, cur si conuentus debitor est circa determinatas Missas, non poterit quis pro illis soluere, & postea refarcire? dicendum ergo hoc non esse illicitum dummodo duo obseruentur, Primum, vt Missa dicatur semper cognita primò obligatione, & debito circa determinatas Missas: Secundum, vt ne dissipentur pro aliquo accidenti aliqua ex Missis, quas tenentur dicere siue conuentus siue Religiosus particularis. Et haec omnia docet Ioannes de Soria in epilogo summarum part. 2. tract. 1. scilicet 5. disp. 2. §. circa applicationem.

Super hoc in... Resol. 10. in tom. 3. tr. 6. Ref. 72. & in aliis eius primae not.

tutantum, & Laudes sequentis diei: Ergo licitum erit in dictis temporibus Missam celebrare.

15. Sed hæc, & similia concedere est nimis absurdum, & falsissimum: ergo non est verum dicere absolute, ut videtur asserere Caramuel, philosophandum esse de celebratione sacri, ac de lectione horarum.

16. Dico itaque, quod in celebratione Missæ propter reverentiam in ordine ad conficiendum Sacramentum, & offerendum sacrificium, Pontifices in iure Canonico, & Rubricis Missalis circa dictam celebrationem multa præceperunt, quæ non mandantur in recitatione horarum Canonicarum: Ergo non rectè dicitur à Caramuele philosophari de horis Canonicis ad Missam.

17. Ex his igitur respondendum est ad quaesita Caramuelis: Vnde ad dubium primum respondeo negativè; nam dico, quod Missæ celebrandæ sunt ab aurora vsque ad meridiem, post meridiem verò nemini licet Missam inchoare ex consuetudine iam recepta, & à Pio V. sub pœna suspensionis ferendæ approbata in Bulla, quæ incipit, *Sanctissimus in Christo Pater*, & tradunt Suarez *disp. 80. sect. 4.* Vasquez *disp. 232. cap. 4.* Layman *lib. 5. cap. 4. num. 4.* Bonacina *disp. 4. de Sacrament. disp. vlt. punct. 9. n. 6.* Agid. de Conineh *83. artic. 2. dub. 4. in fine.* Nam esto antiquo tempore cum ieiunium protraheretur vsque ad Solis occasum, licitum esset hora tertia pomeridiana sacrè facere; at cessante ea consuetudine, simul etiam usus, & consuetudo cessavit hora tertia post meridiem celebrandi, quinimò consuetudine firmatum est ultra meridiem plus, minusve Missa inchoetur, tametsi contrarium docet Nauarr. *c. 25. n. 87.* Vitale. *in Candelab. cap. penult. de Eucharist. n. 90.* Pitigianus *disp. 13. q. 12. art. 4.* Lamas *3. p. method. cap. 5. §. 18.* quibus favet D. Thomas *q. 83. art. 2.* alique antiqui Patres apud Vasquez supra, asserentes hora tertia post meridiem Missam absque villo privilegio dici posse, quia eo tempore Christus se Patri aeterno crucent obtulit. Non igitur esse potest indecens, si ea hora incruente immoletur, eaque de causa testatur Nauarr. se sæpè cum iter ageret hora tertia post meridiem celebrasse. Sed nullatenus hæc sententia etiam ut probabilis admittenda est, cum manifestè repugnet consuetudini receptæ, & introductæ, & ab Ecclesia Romana approbatæ: Alias inutilia essent privilegia concedentia facultatem celebrandi hora post meridiem, si iure communi spectato, omnes possent non solum vna hora, sed tribus horis post meridiem celebrare. Quod si roges quantum temporis spatium differre debeat Sacerdos post meridiem celebrationem, ut moraliter peccare censeatur, respondeo per horam debere esse, quia alias non videtur nimia dilatio.

18. Supradictam doctrinam limitare debes, ne procedat casu quo post meridiem Missa solemnis, & concio ad populum finita sit, nam eo casu introducta est consuetudo, ut eo finito officio aliquæ Missæ privatae dicantur, ne plures sacri auditione careant. Deinde limita in necessitate communicandi ægrotorum, satisfaciendi populo, vel peregrinis sero accedentibus, poterit enim in his necessitatibus Sacerdos ieiunus Missam inchoare duabus, vel tribus horis post meridiem: maximè ex dispensatione Episcopi, si ibi adsit. Valer enim Episcopus ex rationabili causa facultatem concedere post meridiem celebrandi, sicuti potest concedere, ut ante auroram celebretur. Ex privilegio autem Pontificis, omnibus Religiosis aliqua iusta causa intercedente concessum est vna hora post meridiem celebrare. Quinimò Sacerdotem, qui ratione itineris, vel alia de causa non potuit die festo ante meridiem celebrare, posse hora post meridiem Missam inchoare ex recepta consuetudine testantur

Sup. hoc sup. in Ref. 104. vsq. ad Ref. 108. inclusivè, & in Ref. 103. §. vlt. & in tom. 3. tr. 6. Refol. 66. §. 3. ad medium, a vers. Et tandem, & in tom. 9. tr. 7. Ref. 40. §. De privilegio. post medium, a vers. Imo.

Sup. hoc sup. in Ref. 106. cursim ante medium, vers. No hablamos. & in Ref. 113. §. Sed hic.

Sup. hoc supra in Ref. 104. in fine, & in Refol.

Henrici *lib. 9. cap. 24. num. 6.* Suarez *disp. 80. sect. 4. n. 11.* Layman *lib. 5. sum. tr. 5. c. 4. n. 4.*

19. Ex his itaque patet non esse licitum de horis Canonicis in hoc casu argumentari ad Missam ratione consuetudinis, & rigore Bullæ Pij V. quæ quidem consuetudine iam non valet argumentum ex doctrina adducta à Diana, qui loquitur de consuetudine sub veniali obligante ad dicendas horas horis consuetis.

20. Ad dubium secundum respondeo, semel tantum celebrare Sacerdotem posse, quia semel tantum Christus mortuus est, colligunt omnes Doctores citati. D. Thom. *q. 83. art. 2.* tum ex Ecclesie consuetudine, tum ex Alexand. III. *in cap. sufficit. de consecr. dist. 1. c. 1.* præcipue ex Innocent. III. *in cap. censuram. de celebr. c. 1.* Missæ ubi consultus Pontifex an Presbyter duas Missas valeat celebrare; respondit, quod excepto die Paschæ, & tuitivatis Domini, nisi causa necessitatis fuerit, sufficit Sacerdoti semel in die vnam Missam solummodo celebrare. Item ex Honorio III. *in cap. in referent. eod. tit. ubi vitur verbo Mandamus.*

21. Et quidem si Eminentiſſ. Dominus meus Cardinalis Lugo & alij, non concedunt consuetudinem articulo mortis posse sumere Eucharistiam, si cruce illum sumpserit ex devotione, & si communiter Doctores non admittunt, vel licet quotidie sacrum Synaxim sumerent, quis quæso supradictorum responderet ad hos casus Caramuelis.

22. Ad dubium tertium respondeo, quod Missa est quædam structura, & quoddam opus artificiosum ex præscripto Ecclesie constans ex certis partibus, certo ordine inter se dispositis, & idè ad vnitatem actionis, quæ est ipsa, etiam requiritur continuitas, & vnitatem temporis: hinc enim fit, ut quemadmodum modica, & brevis interruptio verbi gratia ad ruffiendum, vel excreandum reputatur pro nulla, si fiat sine causa, & ad tempus aliquanto longius, ut communiter fit in Missa solemnibus, quando post Evangelium habetur concio, neque etiam est peccatum, ita & longa, & notabilis ad quodcumque tempus, si fiat sine causa, probabilius est, quod possit esse peccatum mortale, & quod verè tollat illius vnitatem, dum tollit compositionem, & coniunctionem partium, & temporis continuitatem.

23. Vnde quod dicitur, consensisse in Missæ celebratione S. Philippus Nerius, ut absoluta confessione, & dicto Agnus Dei, dimitteret socium, & cetero officio domesticorum oratorij, in quo celebrabat, per duas, vel tres horas solus vacaret contemplationi, & postea communicaret, & sacrificium totum periceret, ut habetur in eius vita *lib. 2. cap. 1. pag. 85.* & in eodem in compend. eiusdem vite *cap. 2. pag. 27.* Dicitur enim hoc fecisse ex peculiari Dei inflexu, & motivo, quæ sine dubio est supra omnes Ecclesie leges, cap. *duo sunt 19. q. 2.*

24. Ad dubium quartum respondeo etiam negativè, quod aperte probatur ex verbis Pij V. in principio Missalis, ubi ait: Mandantes, & stricte omnino, & singulis in virtute sanctæ obediencie præcipimus, ut Missam iuxta ritum, modum, ac normam, quæ per Missale à nobis nunc traditur, decantent, ac legant, &c. cum autem hæc res gratis sit, vixit ad tantum cultum spectans, tantumque ministerium ritus, & ordinatè geri debeat; iure optimo omisso huius præcepti, vel commissio contra illud, peccatum est ex genere suo mortale, quamvis ex leuitate materiae hæc possit esse veniale, aut ex naturali inaduerentia possit quis ab omni peccato excusari.

25. Et idè ita sunt ordinata, quæ in Missa dicuntur, ut extra propria loca, & variato ordine non

rectè cohæreant, ita D. Thomas q. 83. art. 6. ad 5. Syl-
vester verb. Missa 1. q. 3. Suarius disp. 83. sect. 3. To-
letus lib. 2. cap. 9.

26. Quibus adde Dicastillum de Sacram. tom. 1.
tr. 5. disp. 4. dub. 13. n. 261. Vnde in rubrica Missalis,
vbi agitur de defectibus in celebratione Missarum oc-
currentibus §. 5. cuius titulus est, De defectibus for-
mæ; in fine dicitur, si valde probabiliter dubitet se
aliquid essentialè omisisse, iteret formam, saltem
sub tacita conditione: si autem non sunt de necessi-
tate sacramenti, non resumatur, sed procedat ulterius.
Hæc ibi.

27. Et tandem ad dubium quintum respondeo,
Missam non posse celebrari vulgari lingua, tum ex
vfu, & praxi Ecclesiæ, tum ex Trident. sess. 22. cap. 8.
maximè cum multæ parabolæ, enigmata, & mysteria
non ita commodè in linguam vulgarem transferri
possint, & conuerti, vt optimè obseruat Dicastill. cit.
n. 270. faciunt etiam contra Caramuelem ea, quæ
docet Azorius tom. 1. lib. 8. cap. 36. quæst. 6. ibi: Verum
quidquid Luterani, &c.

RESOL. CXLVII.

An proficiat sacrificium Missæ, si applicetur à Sacerdote
pro anima existente in Purgatorio, quam vult Deus?
Et in §. ult. huius Resolutionis alij multi, & diversi ca-
su breuiter adducuntur pro applicatione sacrificij,
&c. Ex p. 11. tr. 6. & Misc. 6. Ref. 39.

§. 1. Negatiuè ex Nauarro respondet noster P.
Vericelli doctus quidem, & diligens in
99. Moral. tract. 1. q. 21. quia potestas consecrandi, &
offerendi data est homini: ergo vt humano modo ea
vtatur: non autem humano modo offert, si non nisi
miraculosè, & supernaturaliter cognoscibile sit pro
qua anima sacrificium offerat: etenim non humano
modo, sed supernaturaliter cognosci posset quam
animam Purgatorij Deus; aut Beata Virgo vellet li-
berari: deinde causa prima determinatur obiectiuè à
causa secunda, ergo neque Deus se determinat ad re-
mittendam poenam purgatorij animæ Petri; si qui-
dem cum non sit determinatus Deus à causa secunda,
remanet indifferens & indeterminatus, atque aded
nihil producit: Ergo remanet illa Missa vlla absque
applicatione, & sic in thesauro Ecclesiæ, prout cæ-
tera sacrificia non applicata. Et ideò hanc senten-
tiam ante Vericelli docuit etiam Tamburinus opusci-
de sacrif. Missæ, lib. 2. cap. 2. §. 9. n. 17. vbi sic ait: si quis
applicet sic Missam, Applico pro ea anima quam
vult Deus, tunc sacrificium nulli prodesse, sed reman-
ere eius fructum in thesauro Ecclesiæ. Ratio est
iam dicta, quia ex ipso Christi instituto, Sacerdotis,
non verò Dei est applicare fructum Missæ. Determi-
net igitur in hunc, vel similem modum Sacerdos:
Offero pro ea anima quam Deus videt magis indige-
re, vel minus indigere, &c. nam sic quia determinata
est Sacerdotis intentio, vtique iuxta illam acceptabit
Deus. Pari modo Ecclesiæ quando ex stipendio an-
nuo debent multas Missas celebrare pro vatis defun-
ctis, satis erit si celebrantes applicant pro iis, quibus
eo die v. g. illæ Missæ debentur, eas enim Deus videt
quibus debeantur. Ita ille. Itaque dicendum est, quod
applicare sacrificium, vel dirigere ad voluntatem Dei,
vel ad scientiam Dei, si primo modo, sacrificij nulli
prodest, quia nihil determinatur à Sacerdote, secus
autem in secundo modo, quia tunc Sacerdos deter-
minat intentionem suam: ergo notentur hæc ab his,
qui oneribus Missarum preffi, nesciunt quo ordine, &
que pacto teneantur illas applicare, nam in tali casu,
Tom. I. I.

vt patet ex dictis satisfaciunt suo muneri, si illas ap-
plicent prout Deus videt dictas Missas ab ipso Sacer-
dote deberi, & esse applicandas.

2. Nota hic obiter primò, cum plures Sacerdo-
tes consecrant hoc sacramentum, ad quemlibet illo-
rum perinde pertinere applicationem illius, ac si so-
lus esset, eo quod vnusquisque eorum verè conse-
crat, non vt partialis (vt aiunt) causa, sed vt tota-
lis, ac proinde ad ipsum sine alterius voluntate per-
tinet hoc sacrificium integrè applicare cui volue-
rit: cumque effectus illius infinitus sit, perinde pro-
derit illis, quibus à singulis Sacerdotibus applica-
bitur, ac si ab vno solo Sacerdote vni tantum appli-
cetur. Alterum est cum vnus Sacerdos consecra-
uit solum corpus Christi, quia morte, aut alio impe-
dimento sanguinem consecrare non potuit, ab alio
autem Sacerdote supplente defectum prioris conse-
cratur sanguis, ad posteriorem pertinere applicatio-
nem sacrificij, quia cum ante consecrationem sangui-
nis non sit sacrificium; & consecratione sanguinis
perficiatur, ille solus Sacerdos dicitur sacrificare,
qui sanguinem consecrat, ac proinde ad ipsum per-
tinebit applicatio sacrificij ad priorem. Quocirca
ego non video qua ratione posterior Sacerdos de-
beat, vel aliquo vinculo teneatur ad intentionem
prioris se conformare, vt recentiores nonnulli ar-
bitrantur, nec solum sub culpa mortali, sed etiam
neque sub veniali. Et ita docet Vasquez in 3. part.
tom. 3. disp. 231. cap. 6. num. 41. Verum obseruat, &
benè Caltrus Palaus tom. 4. tract. 22. punct. 6. num. 16.
quod in tali casu deberet secundus Sacerdos præce-
dentis Sacerdotis intentioni se conformare, tametsi
obligatus non sit, quod docuit etiam Coninck in 3.
part. quæst. 83. art. 1. dub. 9. consil. 9. ex his infert Di-
castillum de Sacrament. tom. 1. tract. 5. disp. 3. dub. 7.
num. 175. Sacerdotem, qui post consecratum cor-
pus nondum applicauit sacrificium, posse ante conse-
crationem Calicis applicare, illa enim consecratio-
ne perficit sacrificium, tuncque censetur sacrificare.
Item quamuis Sacerdos consecrauerit corpus, inten-
dens sacrificare pro vno, potest ante consecratio-
nem Calicis mutare intentionem, & applicare pro
alio, cui, & non priori proderit sacrificium. Quod
si ante perfectam vtriusque speciei consecratio-
nem non applicuit sacrificium, nullus restat am-
plius locus applicandi, cum enim iam sit sacrificium
peractum, non est cur censetur, aut sit factum ea
intentione, quæ nullo modo existit ante, vel simul
cum ipsa actione sacrificij. Verum est, quod vt alibi,
pro applicatione habitualem applicationem cele-
brantis sufficere, nimirum intentionem offerendi
pro tali persona; quæ præcesserit, & retractata non
sit, quia voluntas applicandi Missæ fructum non
mouere debet ad aliquid alterius opetandum, sed so-
lum mouere diuinam voluntatem, vt statim ac sacrifi-
cium offeratur, eius fructum applicet alteri. Secus
est in sacramentis, vbi voluntas conficiendi tunc
mouere debet ad faciendam externam actionem, ad
quam concurrere non possum moraliter, & humano
modo nisi perseueret intentio, vel actualis, vel sal-
tem virtualis. Nec ad applicationem Missæ requiritur
certa propinquitas temporis, quo talis applicatio
præcesserit, quia dum non retractatur, censetur per-
manere moraliter, & habitualiter, & per consequens
sufficiens. Et ita me citato docet Franciscus Lugo
de Sacrament. lib. 5. cap. 3. quæst. 3. num. 10. quidquid
in contrarium asserat Granadus in 3. part. controu. 3.
tract. 5. disp. 4. sect. 3. n. 14. Vasquez, & alij. Nota se-
cundò in applicatione fructus sacrificij Missæ præ-
ualere celebrantis intentionem, quamuis aliquan-
do peccet contra iustitiam, vel obedientiam, vel si-
delita

Sup hoc sup.
in Ref. 35. &
in Refol. 46.
prope finem,
à vers. Nota
hic. & in to.
4. tr. 8. lege
doctrinam
Refol. 92. &
principio.

Sup hoc sup:
in Ref. 53 à
§. His sup-
positis.

Alibi sup. in
Ref. 51. & 52.

Sup. hac ap-
plicatione
sup. in Ref.
54.

